

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Obec T.**, zastoupeného JUDr. Jiřinou Surynkovou, advokátkou se sídlem Rašínova 2, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2005, sp. zn. 10 Ca 154/2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým soud odmítl jeho žalobu proti stanovisku Ministerstva životního prostředí („žalovaný“) ze dne 24. 2. 2005, č. j. 1381/OPVI/05. Tímto stanoviskem byly posouzeny vlivy provedení záměru „Rozšíření dálnice v úseku K. – H. na šestipruhové uspořádání“ na životní prostředí (§ 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů).

Městský soud žalobu odmítl z důvodu, že napadené stanovisko nepředstavuje správní rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví, jelikož jím stěžovatel není zkrácen na svých právech. Napadené stanovisko je totiž svojí podstatou úkonem předběžné povahy ve smyslu ustanovení § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)

a jeho zákonnost bude možno přezkoumat teprve v řízení o žalobě podané proti správnímu rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného usnesení městského soudu a uplatňuje tak důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pochybení městského soudu stěžovatel spatřuje v tom, že předmětné stanovisko nemá povahu předběžného úkonu, jelikož je součástí chronologicky uspořádaného postupu, bez něhož řízení nemůže pokračovat. V důsledku tohoto stanoviska bude proces povolování pokračovat dále a v okamžiku výstavby již tento proces nebude možno zastavit. V tom stěžovatel spatřuje nenahraditelnou újmu.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušit.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že ji považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je nutno uvést, že za procesní situace, kdy kasační stížnost napadá rozhodnutí městského soudu o odmítnutí návrhu (žaloby), omezuje se přezkum prováděný Nejvyšším správním soudem na opodstatněnost naplnění důvodu obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud skutečně dospěl k závěru, že k odmítnutí žaloby došlo nezákonně (tzn. že tento kasační důvod byl naplněn), musel by napadené rozhodnutí městského soudu zrušit a otevřít tím procesní prostor tomuto soudu, aby se meritorně vypořádal s podanou žalobou. Tento závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS), podle níž *„je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“* Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v sobě tedy zahrnuje jak nezákonnost samotného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, tak i procesní pochybení soudu, která tomuto rozhodnutí předcházela.

V projednávané věci byla učiněna spornou otázka toho, zda stanovisko vydané podle ustanovení § 10 zákona č. 100/2001 Sb. je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.

Podle citovaného ustanovení (ve znění před nabytím účinnosti zákona č. 163/2006 Sb.) platilo:

„(3) Stanovisko je odborným podkladem pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů. Stanovisko předkládá oznamovatel jako jeden z podkladů pro navazující řízení nebo postup podle těchto předpisů. Platnost stanoviska je 2 roky ode dne jeho vydání. Platnost může být na žádost oznamovatele prodloužena o 2 roky, a to i opakovaně, nedošlo-li k podstatným změnám realizace záměru, podmínek v dotčeném

území, k novým znalostem souvisejícím s věcným obsahem dokumentace a vývoji nových technologií využitelných v záměru. Tato lhůta se přerušuje, pokud bylo zahájeno navazující řízení podle zvláštních právních předpisů.

(4) Bez stanoviska nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů. V těchto řízeních a postupech je příslušný úřad dotčeným správním úřadem. Správní úřad, který vydává rozhodnutí nebo opatření podle zvláštních právních předpisů, zahrne do svého rozhodnutí nebo opatření požadavky k ochraně životního prostředí uvedené ve stanovisku, pokud jsou v něm uvedené, nebo ve svém rozhodnutí, popřípadě opatření uvede důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen zčásti.“

Z citované zákonné dikce je tak zřejmé, že předmětné stanovisko představuje skutečně jen odborný podklad pro vydání následných rozhodnutí, která přezkoumatelná v rámci správního soudnictví jsou. Jakkoliv lze souhlasit s názorem stěžovatele, že stanovisko je součástí komplexního řízení a že pravděpodobně proces schvalování a povolování předmětné výstavby bude pokračovat, je třeba zároveň připomenout, že primárním smyslem správního soudnictví je ochrana subjektivně veřejných práv a přezkum úkonů správních úřadů je proto dán teprve tehdy, pokud takovými úkony může dojít k zásahu do právní sféry fyzických a právnických osob. Právě proto, že pojednávané stanovisko ještě samo o sobě takovýto zásah představovat nemůže, nejedná se o rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz k tomu obdobně setrvalá judikatura správních soudů, např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 3. 1995, sp. zn. 6 A 64/94, nebo ze dne 30. 12. 1999, sp. zn. 6 A 41/97, in: Soudní judikatura správní č. 644/2000). Jak totiž plyne z citované zákonné dikce, správní úřad tímto stanoviskem není vázán, neboť je oprávněn požadavky v něm uvedené do svého rozhodnutí nezahrnout, pokud to náležitě odůvodní.

Stěžovatel se mýlí, když se domnívá, že po odmítnutí žaloby napadeným usnesením městského soudu nebude mít žádnou možnost závěry stanoviska zvrátit či zpochybnit. Podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. totiž platí, že „soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.“ Je tak zřejmé, že předmětné stanovisko může být soudem meritorně přezkoumáno, avšak teprve tehdy, když dojde k reálnému zásahu do právní sféry stěžovatele správním rozhodnutím, jehož podkladem bude právě toto stanovisko (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 7 A 90/2001, in: č. 837/2006 Sb. NSS).

Jakkoliv se tedy Nejvyšší správní soud neztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze, že předmětné stanovisko představuje úkon předběžné povahy, dospívá k závěru, že žaloba proti němu podaná byla správně odmítnuta, byť tak mělo být učiněno nikoliv z důvodu uvedeného v ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s., nýbrž podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí, zasahující právní sféru stěžovatele.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že tato není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu životního prostředí náklady řízení

nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu